

...MEGFOGYVA BÁR, DE TÖRVE NEM!

MEGEMLÉKEZÉS TRIANONRÓL, 1920, június 4.

előadták a svédországi/stockholmi magyar fiatalok, 2002., augusztus 24-én, a
SMOSZ Szent István Ünnepején Tángagärden

SZEREPLŐK:

Berzsenyi Ádám

Békefy Rita

Éger Zsófi

Feldőtő Ágnes

Gorzó-Lindroos Caroline

Marinovich Gergely

Sántha Hanga

I SZÍN.

(Szoba. Anya ül a földön, gyeremeke fejével ölében. Egy villany, csupán rájuk irányítva).

Anya: Volt egyszer egy ember, aki az ő háza udvarán oszlopot épített az ő Istenének. De az oszlopot nem márványkőből faragta, nem kőből építette, hanem ezer, meg ezer apró csillámló homokszemcséből, és a homokszemcséket köddel kötötte össze. Az emberek, akik arra járva látták, nevettek rajta és azt mondták: bolond. De az oszlop csak épült, egyre épült, mert az ember hittel a szívében építette. Amikor az oszlop készen állott, az emberek még mindig nevettek és azt mondták: majd a legelső szél összedönti. És jött az első szél: és nem döntötte össze. És jött a második szél: és az sem döntötte össze. És akárhány szél jött, egyik sem döntötte össze, hanem mindegyik szépen kikerülte az oszlopot, amely hittel épült. Az emberek akik ezt látták, csodálkozva összesúgtak és azt mondták: varázsló. Egy napon berohantak az udvarára és ledöntötték az oszlopát. De az ember nem szítkozódott és nem sírt, hanem kiment megint az udvarára és hittel a szívében kezdett új oszlopot építeni az ő Istenének. Az oszlopot most sem faragta márványból, se nem épített kőből, hanem megint sok-sok apró homokszemcséből és a homokszemcséket köddel kötötte össze...

(Villany le. Anya, gyermek el.)

II SZÍN.

(Kis-Trianon kastély. Ítélszék. Elhangzik az ítélet Magyarország sorsa felől. Győztes hatalmak és legyőzöttek).

Ítélethírdető: Magyarországot legsúlyosabb háborús bűnösnek találtuk, ő az oka a sok szenvedésnek, békételenségnek. Ezért úgy döntöttünk, hogy megsemmisítjük hátralévő erejét, s minden jövőbeli háborúskodástól elveszük kedvét. A büntetés: *(dobszó)* Felvidék, Kárpátalja, 62 000 km Csehszlovákiának adatik. 1 600 000 magyar. Burgenland, 4000 km, Ausztriának adatik. 30 000 magyar. *(dobszó)*.

Gy1: Zokogj magyar, borulj fekete gyászba,
Sirasd meg ezredéves, szent hazád,
Mely megcsonkítva s koldussá alázva
Vergődik, mint egy süllyedő naszád.
A trianoni átkozott ítélet

Szárnyát szegé sok boldog, szép reménynek
S dicső, nagy népem szíveden talált,
Zokogj magyar, sirasd szegény hazád!

Ítélethírdető: Délvidék, Bánát, 63 000 km, Jugoszláviának adatik. 560 000 magyar.
Erdély, Partium, Bánát, 103 000 km, Romániának adatik. 1 700 000 magyar. *(dobszó)*

Gy2: Ez lett hát a szent harci mámor vége?
A hősök vére ezért omla hát?

Bús özvegyek és árvák a nagy égre
Ezért sírták föl lelkük bánatát?
Tengernyi sok vér- és könnyáldozat
Jutalma ez a szörnyű kárhozat?

Nyíljék kesergő, bús panaszra szád,
Zokogj magyar, sirasd szegény hazád!

Ítélethírdető: Magyarország elveszíti szántóföldeinek 61,4%-át, réteinek 78,5%-át,
legelőinek 74 %-át, szőlőföldeinek 37,5 %-át, erdőinek 88 %-át. *(dobszó)*

Gy3: Hát nemzetünk ily sorsot érdemelt meg?
Ezzel fizetsz hát óh művelt Nyugat?

Hogy bős hordái ellen vad Keletnek
Egy ezredévig védtük kapudat?
Ez hát a fennen hírdetett igazság,
Hogy durva módon íme kikacagják
Egy meggyötört, bús nemzet igazát?

Zokogj magyar, sirasd szegény hazádat!

Ítélethírdető: Az ország szarvasmarháinak 70,6 %-át, lovainak 61,9 %-át, sertésének
56,2%-át, juhainak 71,9 %-át veszíti el. *(dobszó)* Továbbá hitelintézetei 67 %-át, vasutai 62
%-át, vasércének 83,1 %-át, gyári ipartelkek 77,1 %-át, közutak 54,5 %-át, valamint
rézércének, aranyának, ezüstjének és sójának 100 %-át. *(dobszó)*

Gy4: Oh jaj, bús végzet most magyarnak lenni,
Mikor ránk dörgik sötét halált

S nincs pártfogója nemzetünknek senki,
Igazságért óh hasztalan kiált.
Hogy vigasztalja nehéz bánatába ,
Hogy meghallgassa fájó panaszát...

Zokogj magyar, sirasd szegény hazád!

(Ítélethírdető el, gyászolók ott maradnak lehajtott fejjel)

III SZÍN.

(Gyászolók kétségbeesetten, nyugtalanul járkálnak körbe).

Gy1: Jaj, merre menjek?

Gy2: Jaj, merre nézzek?

Gy3: Jaj, mit rebegjek?

Gy4: Jaj, mit hazudjak?

Gy1: Jaj, tán loholjak?

Gy2: Jaj, tán feküdjek?
Gy3: Jaj, mért akarjak?
Gy4: Jaj, mért pihenjek?
Gy1: Jaj, drága fajtám?
Gy2: Jaj, bús vidékem?
Gy3: Jaj, hogy sziszegjek?
Gy4: Jaj, hogy üvöltsek?
Gy1: Jaj, hogy harapjak?

(a következő szövegek után egyenként leülnek)

Gy2: Jaj, hol az arcom?
Gy3: Jaj, hol a múltam?
Gy4: Jaj, hol az ágyam?
Gy1: Jaj, hol a sírom?

(Sorban ülnek, térdepelve, kézenfogva).

Közös ének:

Este van már, késő este
Pásztortüzek égnek messze.
Messze, messze, más határon,
Az alföldi rónaságon.

A faluban minden csendes.
Még az éjmadár sem repdes.
Nyugodalom lakik benne,
Mintha temetőben lenne.

(Egyik gyászoló feláll járkálva szaval, többi ott marad kézenfogva lehajtott fejjel).

Gy2: Itt valahol, ott valahol
Esett, szép, szomorú fejekkel
Négy-öt magyar összehajol
S kicsordul gúnyos fájdalomukból
Egy ifjú-ősi könny, magyar könny:
Miért is?
És utána, mint a zápor
Jön a többi könny:
Miért is, miért is, miért is?
S nincs vége könnynek és miértnek.
Fölöttük hahota köszön,
Hahotája, akik nem értnek
S akik sohase kérdik s kérdték:
Miért is?
És csöpög a könny:
Miért is, miért is, miért is?
És hömpölyög fönt a hahota,
Hogy soha, soha, soha.
Ennyi búsulással fényesen
Nyílnék meg az Ég,
Ahol csak Ég és okos üdvösség van

S itt nem elég.
Itt nem kell csak a könny
S itt valahol, ott valahol
Esett, szép, szomorú fejekkel
Négy-öt magyar összehajol.
Miért is, miért is, miért is?

(villany, el.)

IV SZÍN.

(Szoba. Apa széken ül, újságot olvas, gyermek a lábainál játszadozik, anya tesz-vesz a háttérben).

Apa: (olvas) Magyarország 2/3-át más országokhoz csatolták a tegnapi béketárgyaláson. Az ország 71 %-át elcsatolták, 3 350 000 magyart... nem lehet... Magyarországot a döntés meghozatala előtt nem kérdezték meg, róla nélküle döntöttek. Magyarország kényszerhelyzetben írta alá az eléje tett papírt... nem lehet, nem szabad! (tovább olvas) A háborúban legalább ugyanannyira bűnös Ausztria még területeket is kapott tőlünk! Németország területének csak 13 %-át, lakosságának 10 %-át vették el, Bulgáriától mindössze 8 %-nyi területet csatoltak el, Törökország pedig csak azokat a területeket vesztette el, melyek lakossága nem török volt. Nem, nem, soha! Óh, Magyarország, édes hazám - (összecsuklik)

Gyermek: Kedves apám, lelkem, valamit nem értek;

Ha ti hazáról, ti nagyok beszéltek,
Szemetek - jól láttam - majd könnyekben ázik,
majd kigyullad, lángol, tüzesen szikrázik.

Kedves apám, töröm a fejemet régen
Mi hát a haza? Magyarázd meg nekem.

Apa: A haza: ez a föld, hol világra jöttünk,

A haza: ez az ég, mely ragyog fölöttünk -

Gyermek: De hiszen az ég nagy s mindenütt egyforma!

Apa: A haza: e tájék, kéklő hegyek orma,

Minden, ami itt van és szívünknek drága,

Levegője, napja, vize, rónasága,

A virág a réten, a madár az ágon -

Gyermek: De hiszen van szebb is e kerek világon!

Ha te, én, meg anyám messze vándorolnánk,

Mindenütt megélnénk, boldogok is volnánk.

Van madár mindenhol, mely magasba lebben,

Úszdogál mindenhol kis hal a vizekben,

Mindenütt van szép ház, mindenütt van bőség -

Apa: Több a haza ennél: nagyság és dicsőség,

Öröm és gyász együtt! Nyomorulttá válik,

Akitől elvették, s megsínyli halálig.

Nappal nincs nyugalma és éjszaka rémek

Veszik el az álmát!

Gyermek: Én nem sínyleném meg!

Mindenütt van játék, mindenütt van lepke!

Apa: A haza, fiacskám, szívünk legszentebbje,

Oltár, mely előtt csak fejlehang, térden

Áldozik az ember!

Gyermek: Jó atyám, nem értem!

Magyarázd meg jobban!

Apa: Hallgass ide gyermek!

Apuka mesét mond... Hallgasd s jól figyeld meg!

Egyszer volt... régen volt... Üldözöbe vették

És addig bántották, addig sértegették,

Míg átokkal ajkán elhagyta hazáját.

Esküvel fogadta: Magyarország táját

Többé sohse látja, nem kívánja látni,

Ezután idegen Istent fog imádni,

A magyart gyűlölni és utálni fogja,

Ha keresztre húznák, nézné mosolyogva,

Hallgatná gyönyörrel zokogását, jajját!

Szólt és ment haraggal s ádáz gúnykaczajját

Gögös üldözőknek vitte a fülében.

Az idő homokja pergett lassan, szépen.

Költöző madárka, mely vágyát követve,

Tízszer is, húszszor is útját arra vette,

Hova fecske, gólya híven visszajárnak

Nyíló kikeletkor: a magyar határnak.

Pergett az időnek halk homokja szépen,

És az, a ki látta lobogó dühében

A haragos embert ezelőtt sok évvel:

Most bámulna rajta, vagy nem ismerné fel.

Grófokkal komázik és hajlong a lába

Idegen királynak fényes udvarába'.

A kegyelmes Isten úgy fölvitte dolgát,

Hogy sűrögve járnak körülötte szobák.

Tündöklük a napfény aranyos ruhában,

Serleg a kezében és mosoly a száján.

Herczegek, bárók közt oldódik a nyelve.

Ime most is ott ül s poharat emelve

Szól a társasághoz harsányan, kevélyen:

Éljen az okosság és éljen sokáig

Minden a világon... csak a haza veszzen!" -

Mikor ezt kimondja sáppad, összerezzen,

Szemei forognak, kábult agya szédül,

S mintha el akarna válni az esztétül,

Fölkaczag, kikelve rettentőn magából,

Azután a könnye omlik mint a zápor.

Mint a tüzes villám, úgy csap a szívébe

A lenézett, gúnyolt távol haza népe,

S örült szerelemre gyúlad meg iránta,

A kit úgy gyűlölt, hogy pusztulásnak szánta!

Ittas czimborái lassan szétoszolnak,
Dünyögik magukban: Majd jobban lesz holnap!
És ő maga, rémült inasokkal szemben,
Ott zokog sokáig az üres teremben.

És másnap a szolgák, kik parancsát lesték,
A hatalmas embert hasztalan keresték.
Átkutattak várost, kapukat elállták,
De hiába minden... többé nem találták.

Hova ment? Nem sejtik! Csak az Isten tudja,
Hogy a bujdosónak merre visz az útja;
Csak az Isten látja, mi van a szívében,
Mi az, a mi hajtja napfényben, sötétben,
Mi az, a mi hajtja, hogy menjen előre
Zúgó fergetegben és dőljön a köre,
Ha tovább nem bírja s meg kell hogy pihenjen.
Mi az, a mi hajtja, hogy csak menjen, menjen,
S ne legyen előtte se folyó se árok,
Míg nincsen a czélnál, mely után sovárog.

Ott halad a vándor... vérnyomot hagy lába,
Sár, hó-víz betódul tépett sarujába,
Elkopott mezének nincs már semmi éke,
De szívében több lesz, mindig több a béke,

A mint közelebb jön a magyar határhoz,
Kikelet van újra.

De fölriad aztán, mert nyugtot nem adhat
Idegen föld néki, - mert itt nem maradhat.
Végső erejével tolja, magát, tolja,
Elcsigázott testét már alig vonszolja.
Néha le-leroskad; ekkor összeretten
És fölnéz az égre szomorún, ijedten,
S kérleli az Istent nagy szótlan keserve:
Még szüksége van rá, még ne hagyja cserbe!

Ah! azok a bérczek! Mintha látta volna!
Ah! az a kis erdő! Mintha rá hajolna,
Oly közel van hozzá...! És ott az a vár-rom!
Porba hullt a vándor a magyar határon.
Úgy van! Ez a föld az! Ez az ő hazája!
Odaroskadt hozzá hidegülő szája,
Mozdulatlan karja a rögöt ölelte,
És egy hosszú csókban elröpült a lelke.
Visszajött meghalni ahhoz, kit imádott!

Sírsz fiacskám ? Jól van! 'Ez' a haza, látod!

(Villany. El)

V SZÍN

(Gyászolók körbenülve, háttal ülven egymásnak)

Gy1: Száll az ének a mezőnek, esti szellő hollószárnyán,
Valami kis kopott ember énekelget búsan, árván
Bolondságról, szerelemről, kora őszről, illó nyárról
S körülötte elterülő néma magyar pusztaságról.

Fáj neki a teste, lelke, szíve tája, szemegödre,
Nem is tudja, feltámad-e, elpihenne mindörökre.

Gy2: Titokzatos messzeségben istent keres magyar hangja,
Régi honát, testvéreit - mást se tehet - siratgatja.
Piros kedve pillangó volt, sárba fulladt ott Erdélyben,
Zöld reménye foszlányai meghaltak a Felvidéken.

Fáj neki a teste, lelke, szíve tája, szemegödre,
Nem is tudja, feltámad-e, elpihenne mindörökre.

Gy3: Nincsen csak egy citerája, húrjai az égig érnek,
Rajt' pengeti balladáit véres könnynek, könnyes vérnek.
Mámor esték elszállottak, ott fagytak a Karsztok alján
S ismeretlen menyasszonya tört lilium, olyan halvány.

Fáj neki a teste, lelke, szíve tája, szemegödre,
Nem is tudja, feltámad-e, elpihenne mindörökre.

Gy4: Nem nézi a délibábot, túl van az már a határon
S elkerüli zárt szemét az incselkedő pajkos álom.
Holt vitézek sírtájára hullat dalt és nefelejcsét
S fohászodik: Uram, Hazám el egészen ne felejtse:

Mind: *(egymás felé fordulva lassan)* Fáj neki a teste, lelke, szíve tája, szemegödre
S hazáján ha segíthetne, élne mégis mindörökre.

(A remény kezd ébredezni bennük... Csak a negyedik gyászoló ül egyedül)

Gy1: Kedvesem én magyar vagyok!
bennem magyar vér csörgedez,
nem tilthatja meg azt törvény,
hogy magyarul szeresselek!

Gy2: Magyar szívem van énnekem
sosem volt más, te is tudod,
helyette csak úgy rakhatsz mást,
ha testemet széthasítod.

Gy3: Meg ha így is cselekednél
a szemem magyar maradna,
mindent magyarul látnék én,
máshogy nem néznék én soha!

Gy1: Gondolataim sem mások!
mind magyarnak születnek meg,
bárhol vagyok, bárhol halok,
álmaim magyarok lesznek!.

Gy2: Magyarul mondom az imát
s kérem isten bő áldását,
magyarul mondom a fohászt
s eképp teszek hálaadást.

Gy3: Nekem mindig magyar nap kel
s magyar csillag süvít este,
ha meghalok magyar testem
eltemetik magyar földbe.

Gy1: S utánnam mi marad hátra?
csak egynéhány magyar emlék,
meg a lényeg, ami fontos,
hogyan él tovább e nemzetiség!

VI SZÍN.

(Szoba, apa valamire ráborulva. Zokog)

Gyermek: Miért sír, kedves édesapám? Mi fáj?

Apa: Azt kérde, kis fiam, mi fáj nekem...

Szemem a sötét messzeségbe fúrom,
Átnézek rajtad s boldogságon
S meglátok minden bánatot, nyomort.
És hallom a magyar hegyek nyögését,
A magyar égnek roskadását,
És sír bennem a magyar árvaság.
Látó szemem ma vándorútra kel,
Bocsásd meg nékem, édes kis fiam,
Az égő könnyet, mely fejedre hull,
S a sötét felhőt a homlokomon.
Fájó szívemnek néma zokogását,
Lelkem megosztott fájó csonkaságát
Bocsásd meg nékem, édes kis fiam.
Imádkozz szépen, tedd össze kezedet.

(El. Gyermek egyedül marad, közepén letérdelve imádkozik, egy villany)

Gyermek: Uram, ki fönt az égben
lakozol fényességben,

Az igazság előtt
hajoljon meg a fegyver

gyujtsd föl szent tüzedet
az emberek szívében.

Az emberek agyára
áraszsd el bölcsességed.
Értsék meg valahára
mi végből van az élet.

Legyen megint az ember
képedre alkotott!
Utálja meg már egyszer
mit maga alkotott.

Romlandó kincsekért
ne törje magát senki.
Igyekezzenek helyettök
jobb kincseket szerezni.

Jó tettek nyugalmát.
Derűt és békességet.
Mit el nem fúj az orkán
s rontó tűz meg nem éget.

Gögből és gyűlöletből
mindent, mit föl talált:
vedd ki Uram kezéből
a keserű pohárt.

Rémségek éjszakáját
váltsd föl virradatra.
Az emberi világot
szébbre és igazabbra.

s élhessen szabadon
e földön minden ember.

S ha mindeneket szépen
elrendeztél eképpen:
a népek közt, Uram,
nekem is van egy népem.

Ha érdemét kegyednek
a szenvedéssel méred,
úgy egynek sincsen annyi
szent jussa, mint e népnek.

Mások bünéért is
öt verte ostorod.
Sok súlyos nagy keresztet
szó nélkül hordozott.

Uram, adj békességet
a Kárpátok között!
Sehol még földet annyi
könny s vér nem öntözött.

Sehol még annyi színes
nagy álom nem fakadt
s árvábbak prófétáid
sehol nem voltak.

Sehol annyi virág
és sehol annyi bánat.
Szeresd jobban, Uram,
az én szegény hazámat!

VII SZÍN

(Gyászolók szétszórtaan ülnek, ki a maga dolgával foglalkozik).

Gy4: Oh jaj, bús végzet most magyarnak lenni,
Mikor ránk dörgik sötét halált
S nincs pártfogója nemzetünknek senki,
Igazságért óh hasztalan kiált.
Hogy vigasztalja nehéz bánatába,
Hogy meghallgassa fájó panaszát...
Zokogj magyar, sirasd szegény hazád!
Gy1: *(megvetően, gúnyosan)* Eredj, ha tudsz...
Eredj, ha gondolod,
Hogy valahol, bárhol a nagyvilágon
Könnyebb lesz majd a sorsot hordanod.
Eredj...
Szállj, mint a fecske, délnek,
Vagy északnak, mint a viharmadár,

Magasából a mérhetetlen égnek
Kémeled a pontot,
Hol fészekrakó vágyaid kibontod.
Eredj, ha tudsz.

Eredj, ha hittelen
Hiszed: a hontalanság odakünn
Nem keserőbb, mint idebenn.
Eredj, ha azt hiszed,
Hogy odakünn a világban nem ácsol
A lekedből, az érző, élő fából
Az emlékezés új kereszteteket.
A lelked csillapuló viharának
Észrevétlen ezer új hangja támad,
Süvít, sikolt,
S az emlékezés keresztfáira
Téged feszít a honvágy és a bánat.
Eredj, ha nem hiszed.

Itthon maradok én!
Károgva és sötéten,
Mint téli varjú száraz jegenyén.
Még nem tudom:
Jut-e nekem egy nyugalmas sarok,
De itthon maradok.

Gy2: Zokogj magyar, bús fekete gyászba,
De óh ne sírd ki minden könnyedet,
Óh higgy egy boldog, szent feltámadásba
És büszke-bátran emeld föl fejed.
Bízzál az élő magyar őserőbe
S a magyarok hatalmas Istenébe
És lelkedet egy szent hit hassa át.
Lesz még boldog, szabad haza!

Gy4: Nem volt még ily látvány sehol a világon:
Egy millió magyar egy millió ágon!

Gy3: Van, ki nem feledi, honnan jön, hová tart,
nem hagyja kiölni magából a magyart!

Gy4: Legyen átkozott az a nap,
Legyen átkozott az az év,
Mikor a hon szerteszakadt,
Mikor aláírt az a kéz!

Gy1: Legyen áldott mindaz a táj,
Legyen áldott mindaz a nép,
Nem választ el semmi határ,
legyen áldott, hisz a miénk!

Gy2: Szeresd hazádat, óh szeresd,
Ne csak szóval, de tettel.
Büszkén és bátran emlegesd
Hogy épül, nem veszett el.

Egy szív, egy lélek hassa át
Aki e föld szülötte,
Hogy nagynak lássák e hazát
A népek mindörökre!

Gy4: *(kezd reménykedni, bízni)* Hiszem, hogy szíve van e földnek,
Megérzi bánkat, örömünket,
s a mi szívünkkel egy ütemben
örökké magyarul dobog.
Hiszek.

És hogyha nem: hát akkor is!
Ha mindhiába: akkor is!
Ha minden álom: akkor is!
Ha minden meghal: akkor is!
A szép akkor is szép marad,
A tiszta tiszta, a rút rút.
Az igazság igazság akkor is,
Ha meg nem látja senki sem.

Gy3: Segít a víz, a tűz, a csillagok,
És nem leszünk mások, csak magyarok!

Gy2: Nem kell beszélni róla sohasem,
De mindig, mindig gondoljunk reá!

VIII SZÍN.

(Szoba. Gyermekek sír, anya vigasztal).

Anya: Nem felhők azok édes fiam,
A jó Isten most nem küld felleget.
Virágok nyíltak odafenn az égen,
Azok virulnak szép hazánk felett.

Dehogy gyermekem, nincs ősz odakünn
Most van a legszebb tündér kikelet.
Tavasz borult a bús magyar világra.
Tavasz...

(villany. El.)

IX SZÍN.

Szavalat

A magvetésnek lassan vége lesz.

A szenvedések éles vas ekéje
nem hasítja fel többé testedet.
Üres köténnyel állsz a nap elébe,
hogy nincs már mag és nincsen új barázda,
a föld kiégett cserepes lapálya
magtalan puszta, homok-óceán.

Vesd hát el magad, kellessz még a földnek,
hol sáskahadként igeden szavak
száraz tarlóvá rágták szét a zöldet,
- kincses ősoktól drágán örököltet -
utolsó magként vesd hát el magad.

Ez lesz a végső, tiszta magvetés,
a már nincsen miért és nincs kinek,
éles körmöddel kaparj új barázdát,
s a visszhangtalan, néma völgy ölén
vesd el a földbe kiáltó szíved!

Az elvetett mag bizton kikél egyszer.
A zsarnokságnak szöges boronái
ott lent a mélyben nem hagynak nyomot.
A végső győztes mindig az elnyomott.

(Mindenki bejön a színpadra, félkörben, kézenfogva)

Közös ének:

Boldogasszony Anyánk, régi nagy Pátrónánk!
Nagy ínségben lévén, így szólít meg hazánk:
Magyarországról,
Édes hazánkról
Ne felejtkezzél el
szegény magyarokról!

Írtd ki édes Anyánk, az eretnekséget,
magyar nemzetedből a hitetlenséget.

Kegyesszemeiddel tekintsd meg népedet,
Segéld meg áldásra magyar nemzetedet.

(Villany.)